ARREST VAN HET HOF (Zesde kamer)

21 januari 1999 *

In zaak C-73/97 P,

Franse Republiek, aanvankelijk vertegenwoordigd door C. de Salins, onderdirecteur bij de directie juridische zaken van het Ministerie van Buitenlandse zaken, en vervolgens door K. Rispal-Bellanger, onderdirecteur bij die directie, en F. Pascal, bestuursattaché bij die directie, als gemachtigden, domicilie gekozen hebbende te Luxemburg ter Franse ambassade, Boulevard Joseph II 8 B,

rekwirante,

betreffende hogere voorziening tegen het arrest van het Gerecht van eerste aanleg (Vierde kamer) van 11 december 1996, Comafrica en Dole Fresh Fruit Europe/ Commissie (T-70/94, Jurispr. 1996, blz. II-1741), strekkende tot gedeeltelijke vernietiging van dat arrest voor zover daarbij de door de Commissie opgeworpen exceptie van niet-ontvankelijkheid is afgewezen,

andere partijen bij de procedure:

Comafrica SpA, vennootschap naar Italiaans recht, gevestigd te Genua (Italië),

Dole Fresh Fruit Europe Ltd & Co., vennootschap naar Duits recht, gevestigd te Hamburg (Duitsland),

* Procestaal: Engels.

vertegenwoordigd door B. O'Connor, Solicitor, domicilie gekozen hebbende te Luxemburg ten kantore van A. Kronshagen, advocaat aldaar, Rue Marie-Adélaïde 22,

verzoeksters in eerste aanleg,

Commissie van de Europese Gemeenschappen, vertegenwoordigd door X. Lewis, lid van haar juridische dienst, als gemachtigde, domicilie gekozen hebbende te Luxemburg bij C. Gómez de la Cruz, lid van haar juridische dienst, Centre Wagner, Kirchberg,

verweerster in eerste aanleg,

ondersteund door

Verenigd Koninkrijk van Groot-Brittannië en Noord-Ierland

interveniënte in eerste aanleg,

wijst

HET HOF VAN JUSTITIE (Zesde kamer),

samengesteld als volgt: P. J. G. Kapteyn (rapporteur), kamerpresident, G. F. Mancini, J. L. Murray, H. Ragnemalm en K. M. Ioannou, rechters,

advocaat-generaal: J. Mischo
griffier: R. Grass

gezien het rapport van de rechter-rapporteur,

gehoord de conclusie van de advocaat-generaal ter terechtzitting van 25 juni 1998,

het navolgende

Arrest

1 Bij verzoekschrift, neergelegd ter griffie van het Hof op 20 februari 1997, heeft de Franse Republiek krachtens artikel 49, derde alinea, van 's Hofs Statuut-EG hogere voorziening ingesteld tegen het arrest van het Gerecht van eerste aanleg van 11 december 1996, Comafrica en Dole Fresh Fruit Europe/Commissie (T-70/94, Jurispr. blz. II-1741; hierna: „bestreden arrest"), waarbij de door de Commissie opgeworpen exceptie van niet-ontvankelijkheid is afgewezen.

2 In het bestreden arrest verwierp het Gerecht wegens ongegrondheid het beroep tot, enerzijds, nietigverklaring van verordening (EG) nr. 3190/93 van de Commissie van 19 november 1993 tot vaststelling van de uniforme verminderingscoëfficiënt voor het bepalen van de hoeveelheid bananen die in het kader van het tariefcontingent voor 1994 aan elke marktdeelnemer van de categorieën A en B wordt toegewezen (PB L 285, blz. 28), en, anderzijds, vergoeding van de schade die Comafrica SpA en Dole Fresh Fruit Europe Ltd & Co. (hierna: „Comafrica en Dole") hebben geleden.

3 Voor de feiten die aan het geding ten grondslag liggen, en de betrokken gemeenschapsregeling wordt verwezen naar de punten 1 tot en met 21 van het bestreden arrest.

Het beroep voor het Gerecht

4 Bij verzoekschrift, neergelegd ter griffie van het Gerecht op 11 februari 1994, stelden Comafrica en Dole een beroep in. Daarin vorderden zij krachtens artikel 173, vierde alinea, EG-Verdrag nietigverklaring van artikel 1 van verordening nr. 3190/93 en krachtens artikel 215, tweede alinea, van het Verdrag vergoeding van de schade die zij stelden te hebben geleden door de huns inziens onwettige besluiten van de Commissie vervat in artikel 1 van verordening (EEG) nr. 2920/93 van de Commissie van 22 oktober 1993 tot vaststelling van de uniforme verminderingscoëfficiënt voor het

bepalen van de hoeveelheid bananen die in het kader van het tariefcontingent voor de tweede helft van 1993 aan elke marktdeelnemer van de categorieën A en B wordt toegewezen (PB L 264, blz. 40), en in artikel 1 van verordening nr. 3190/93.

5 Op 29 april 1994 wierp de Commissie een exceptie van niet-ontvankelijkheid op tegen het beroep voor zover het strekte tot nietigverklaring van artikel 1 van verordening nr. 3190/93. Bij beschikking van 2 mei 1995 voegde het Gerecht de exceptie van niet-ontvankelijkheid met de zaak ten gronde.

6 Het Gerecht overwoog:

„38 Ingevolge artikel 173, vierde alinea, van het Verdrag zijn particulieren gerechtigd beroep in te stellen tegen elke beschikking die, hoewel genomen in de vorm van een verordening, hen rechtstreeks en individueel raakt. Volgens vaste rechtspraak van het Hof en het Gerecht heeft deze bepaling met name ten doel te voorkomen, dat de gemeenschapsinstellingen, enkel door de vorm van een verordening te kiezen, het beroep van een particulier tegen een beschikking die hem rechtstreeks en individueel raakt, onmogelijk kunnen maken. Het is dus duidelijk, dat de keuze van de vorm op zichzelf de wetgevende aard van een besluit niet kan wijzigen (zie arrest Hof van 17 juni 1980, Calpak en Società Emiliana Lavorazione Frutta/Commissie, 789/79 en 790/79, Jurispr. blz. 1949, punt 7, en beschikking Gerecht van 28 oktober 1993, FRSEA en FNSEA/Raad, T-476/93, Jurispr. blz. II-1187, punt 19).

39 Het Hof en het Gerecht hebben ook geoordeeld, dat marktdeelnemers slechts dan kunnen worden geacht individueel te zijn geraakt door de handeling waarvan zij de nietigverklaring vorderen, indien zij in hun rechtspositie worden getroffen wegens een feitelijke situatie die hen ten opzichte van ieder ander persoon karakteriseert en hen individualiseert op soortgelijke wijze als de geadresseerde (zie, bijvoorbeeld, arrest Hof van 24 mei 1993, Arnaud e. a./Raad, C-131/92, Jurispr. blz. I-2573).

40 Bovendien heeft het Hof in de context van een tariefcontingent voor rundvlees geoordeeld, dat een verordening van de Commissie houdende vaststelling van de voorwaarden waaronder de bevoegde autoriteiten van de lidstaten de aangevraagde invoercertificaten moeten afgeven, de marktdeelnemers die op het ogenblik van de vaststelling van die verordening reeds dergelijke certificaten hadden aangevraagd, individueel raakt (zie arrest Weddel/Commissie, reeds aangehaald, punten 19-23). Het Hof heeft zijn oordeel, dat de betrokken marktdeelnemers individueel waren geraakt, gebaseerd op de overweging, dat de Commissie, door op basis van de totale hoeveelheid waarvoor aanvragen waren ingediend en op een moment dat daar geen enkele nieuwe aanvraag meer kon bijkomen, te bepalen, in welke mate aan die aanvragen kon worden voldaan, in feite had beslist over het aan elke ingediende aanvraag te geven gevolg. Het Hof heeft derhalve geoordeeld, dat de betrokken verordening moest worden beschouwd als een bundel individuele beschikkingen en niet als een maatregel van algemene strekking in de zin van artikel 189 van het Verdrag.

41 Het Gerecht wijst erop, dat in het onderhavige geval verordening nr. 3190/93 enkel van toepassing is op de marktdeelnemers die voor het jaar 1994 referentiehoeveelheden voor de invoer van bananen van categorie A of van categorie B hadden aangevraagd en verkregen. Zij geeft voor ieder van de betrokken marktdeelnemers aan, dat de hoeveelheid bananen die hij in het kader van het tariefcontingent voor het jaar 1994 mag invoeren, kan worden bepaald door op zijn referentiehoeveelheid een uniforme verminderingscoëfficiënt toe te passen. Aangezien verordening nr. 3190/93 als enige wetgevende functie heeft, die verminderingscoëfficiënt vast te stellen en bekend te maken, heeft zij tot onmiddellijk en rechtstreeks gevolg, dat iedere marktdeelnemer in staat wordt gesteld, de definitieve hoeveelheid die hem individueel zal worden toegewezen, te bepalen door de verminderingscoëfficiënt toe te passen op de referentiehoeveelheid die hem reeds is toegewezen. Derhalve moet verordening nr. 3190/93 worden beschouwd als een bundel individuele beschikkingen waarbij in feite aan iedere marktdeelnemer precies wordt meegedeeld, welke hoeveelheid hij in 1994 zal mogen invoeren.

42 Het Gerecht wijst er ook op, dat de Commissie niet is opgekomen tegen verzoeksters' stelling, dat verordening nr. 3190/93 hen bovendien rechtstreeks raakt omdat zij de lidstaten geen enkele beoordelingsmarge laat ter zake van de afgifte van de invoercertificaten.

43 In die omstandigheden moet de vordering tot nietigverklaring van verordening nr. 3190/93 ontvankelijk worden verklaard."

De hogere voorziening

7 In hogere voorziening verzoekt de Franse Republiek het Hof, het bestreden arrest gedeeltelijk te vernietigen voor zover daarbij de door de Commissie opgeworpen exceptie van niet-ontvankelijkheid is afgewezen.

8 Comafrica en Dole concluderen dat het den Hove behage:

— de hogere voorziening af te wijzen;

— de Franse regering en de Commissie in de kosten te verwijzen.

9 De Commissie concludeert dat het den Hove behage:

— het bestreden arrest gedeeltelijk te vernietigen voor zover daarbij de door haar opgeworpen exceptie van niet-ontvankelijkheid is afgewezen;

— Comafrica en Dole in de kosten te verwijzen.

10 Tot staving van haar hogere voorziening betoogt de Franse regering, dat het Gerecht is voorbijgegaan aan de algemene strekking en het normatief karakter van verordening nr. 3190/93, die rechtsgevolgen sorteert voor alle marktdeelnemers van de categorieën A en B, en dat Comafrica en Dole geen feitelijke elementen hebben

aangedragen die hen onderscheiden van andere marktdeelnemers die onder het tariefcontingent vallende bananen verkopen.

11 De Commissie ondersteunt de door de Franse regering ingestelde hogere voorziening. Om te beginnen wijst zij erop, dat verordening nr. 3190/93 slechts één doel heeft: door de vaststelling van een verminderingscoëfficiënt ervoor zorgen, dat het totaal van de aan de marktdeelnemers van de categorieën A en/of B toegekende referentiehoeveelheden gelijk is aan het beschikbare contingent, zonder daarbij rekening te houden met de bijzondere situatie waarin een bepaalde marktdeelnemer kan verkeren. Voorts herinnert de Commissie eraan, dat de lidstaten ingevolge artikel 6 van verordening (EEG) nr. 1442/93 van de Commissie van 10 juni 1993 houdende bepalingen ter toepassing van de regeling voor de invoer van bananen in de Gemeenschap (PB L 142, blz. 6), de individuele referentiehoeveelheden aan de marktdeelnemers moeten meedelen nadat de Commissie in voorkomend geval de verminderingscoëfficiënt heeft vastgesteld. Pas nadat die hoeveelheid is meegedeeld, kunnen de marktdeelnemers worden geacht een definitief recht op een bepaalde referentiehoeveelheid te hebben. Ten slotte merkt de Commissie op, dat het Gerecht zich bij zijn beoordeling van de ontvankelijkheid van het beroep tegen verordening nr. 3190/93 ten onrechte op het arrest van 6 november 1990, Weddel/Commissie (C-354/87, Jurispr. blz. I-3847), heeft gebaseerd.

12 Comafrica en Dole waren het niet eens met de conclusie van de advocaat-generaal, met name wat het verloop van de procedure voor de toekenning van certificaten volgens verordening nr. 1442/93 betreft. Bij op 3 september 1998 ter griffie van het Hof neergelegde brief verzochten zij het Hof dan ook, hetzij krachtens artikel 60 van het Reglement voor de procesvoering een maatregel van instructie betreffende het feitelijke verloop van die procedure te gelasten, hetzij krachtens artikel 61 van dat Reglement de heropening van de mondelinge behandeling te bevelen.

13 Het Hof is van oordeel, dat het verzoek om een maatregel van instructie moet worden afgewezen. Dit verzoek is immers geformuleerd op een moment waarop de mondelinge behandeling reeds overeenkomstig artikel 59, lid 2, van het Reglement voor de procesvoering was gesloten. Welnu, volgens vaste rechtspraak van het Hof (zie met name arrest van 15 december 1995, Bosman, C-415/93,

Jurispr. blz. I-4921, punt 53) kan aan een dergelijk verzoek slechts gevolg worden gegeven indien het betrekking heeft op feiten die van beslissende invloed kunnen zijn en waarop de betrokkene zich vóór de sluiting van de mondelinge behandeling niet heeft kunnen beroepen.

14 In casu behoeft slechts te worden opgemerkt, dat Comafrica en Dole hun verzoek vóór de sluiting van de mondelinge behandeling hadden kunnen indienen. Zij hebben het verloop van de in verordening nr. 1442/93 neergelegde procedure voor toekenning van de certificaten ter sprake gebracht in hun overeenkomstig artikel 117 van het Reglement voor de procesvoering ingediende dupliek. Voorts hebben zij in een op 8 oktober 1998 ter griffie van het Hof neergelegde brief verklaard, dat zij in de schriftelijke procedure hun standpunt ten volle hadden kunnen verdedigen, en dat zij er zich niet tegen verzetten dat het Hof overeenkomstig artikel 120 van het Reglement voor de procesvoering uitspraak doet zonder mondelinge behandeling.

15 Voorts is het Hof van oordeel, dat het in het onderhavige geval niet nodig is krachtens artikel 61 van het Reglement voor de procesvoering de heropening van de mondelinge behandeling te bevelen.

Beoordeling door het Hof

16 In punt 41 van het bestreden arrest oordeelde het Gerecht, dat verordening nr. 3190/93, die tot onmiddellijk en rechtstreeks gevolg heeft, dat iedere marktdeelnemer in staat wordt gesteld, de definitieve hoeveelheid die hem individueel zal worden toegewezen, te bepalen door de verminderingscoëfficiënt toe te passen op de referentiehoeveelheid die hem reeds is toegewezen, moet worden beschouwd als een bundel individuele beschikkingen waarbij in feite aan iedere marktdeelnemer precies wordt meegedeeld, welke hoeveelheid hij in 1994 zal mogen invoeren.

17 Bijgevolg moet worden nagegaan, of het Gerecht terecht heeft geoordeeld, dat vóór de vaststelling van verordening nr. 3190/93 aan de marktdeelnemers een referentiehoeveelheid was toegekend, en dat na de vaststelling van die verordening iedere

marktdeelnemer dus in staat was door toepassing van de verminderingscoëfficiënt op die referentiehoeveelheid de definitieve hoeveelheid te bepalen die hij in 1994 mocht invoeren.

18 De bepalingen ter uitvoering van titel IV van verordening (EEG) nr. 404/93 van de Raad van 13 februari 1993 houdende een gemeenschappelijke ordening der markten in de sector bananen (PB L 47, blz. 1), zijn vastgesteld bij verordening nr. 1442/93.

19 Voor de afgifte van de invoercertificaten aan de verschillende categorieën marktdeelnemers voorziet verordening nr. 1442/93 in een procedure in verschillende fasen.

20 Om te beginnen stellen de bevoegde autoriteiten van de lidstaten overeenkomstig artikel 4, lid 1, van verordening nr. 1442/93 de afzonderlijke lijsten van de marktdeelnemers van de categorieën A en B vast, en bepalen zij voor elke marktdeelnemer de hoeveelheden die deze heeft afgezet in elk van de drie jaren die zijn voorafgegaan aan het jaar vóór dat waarvoor het tariefcontingent wordt geopend, waarbij deze hoeveelheden naar elk van de in artikel 3, lid 1, van die verordening beschreven economische functies dienen te worden gesplitst.

21 In dit verband bepaalt artikel 4, lid 2, van verordening nr. 1442/93, dat de betrokken marktdeelnemers de bevoegde autoriteiten uiterlijk op 1 april, en voor het jaar 1994 uiterlijk op 1 september 1993, in kennis stellen van het totale volume van de hoeveelheden bananen die zij in elk van de in lid 1 bedoelde jaren hebben afgezet, waarbij zij deze hoeveelheden zeer duidelijk dienen te splitsen volgens de oorsprong van de bananen en volgens elk van de in artikel 3, lid 1, van die verordening beschreven economische functies.

22 Vervolgens stellen de bevoegde autoriteiten overeenkomstig artikel 5 van verordening nr. 1442/93 elk jaar uiterlijk op 1 juli, en voor het jaar 1994 uiterlijk op 1 oktober 1993, voor elke bij hen geregistreerde marktdeelnemer van de categorieën A en

B het gemiddelde vast van de hoeveelheden die zijn afgezet in de drie jaren die zijn voorafgegaan aan het jaar vóór dat waarvoor het contingent wordt geopend, welke hoeveelheden daartoe overeenkomstig artikel 3, lid 1, van die verordening worden gesplitst volgens de aard van de door de marktdeelnemer uitgeoefende functies. Dit gemiddelde wordt de „referentiehoeveelheid" genoemd.

23 Volgens artikel 5, lid 2, van verordening nr. 1442/93 wordt de referentiehoeveelheid door de bevoegde autoriteit vastgesteld door op de afgezette hoeveelheden wegingscoëfficiënten toe te passen voor de in artikel 3, lid 1, van de verordening beschreven economische functies.

24 Artikel 8 van verordening nr. 1442/93 bepaalt, dat de bevoegde autoriteiten alle passende controles verrichten om na te gaan of de door de marktdeelnemers overeenkomstig artikel 7 van die verordening ingediende aanvragen en bewijsstukken in orde zijn. Daartoe kunnen zij met name rekening houden met de door accountants of bedrijfsrevisoren opgestelde expertiserapporten en verslagen.

25 Ten slotte bepaalt artikel 5, lid 3, van verordening nr. 1442/93, dat de bevoegde autoriteiten de Commissie elk jaar uiterlijk op 15 juli, en voor het jaar 1994 uiterlijk op 15 oktober 1993, voor de bij hen geregistreerde marktdeelnemers in kennis stellen van de totale omvang van de overeenkomstig lid 2 van dat artikel gewogen referentiehoeveelheden, alsmede van de totale hoeveelheid bananen die in het kader van elke functie is afgezet.

26 Opgemerkt zij, dat verordening nr. 1442/93 niet bepaalt, dat de bevoegde autoriteiten de marktdeelnemers in kennis moeten stellen van de door hen vastgestelde referentiehoeveelheden of gewogen referentiehoeveelheden.

27 In de laatste fase stelt de Commissie overeenkomstig artikel 6, eerste alinea, van verordening nr. 1442/93, zo nodig, voor elke categorie marktdeelnemers de uniforme verminderingscoëfficiënt vast die op de referentiehoeveelheid van elke marktdeelnemer moet worden toegepast om de aan hem toe te wijzen hoeveelheid te bepalen. Ingevolge de tweede alinea van dat artikel moeten de lidstaten deze hoeveelheid voor elke geregistreerde marktdeelnemer van de categorieën A en B vaststellen en deze uiterlijk op 1 augustus, en voor het jaar 1994 uiterlijk op 1 november 1993, van deze vastgestelde hoeveelheid in kennis stellen.

28 Voor het Gerecht betoogde de Commissie, dat de bij verordening nr. 3190/93 vastgestelde verminderingscoëfficiënt is toegepast op referentiehoeveelheden die door of op aansporing van haar diensten waren gecorrigeerd (punt 64 van het bestreden arrest).

29 In de vijfde en de zesde overweging van de considerans van verordening nr. 3190/93 staat immers te lezen, dat blijkens de door de lidstaten op grond van artikel 5, lid 3, van verordening nr. 1442/93 meegedeelde gegevens in verscheidene lidstaten hoeveelheden in het kader van dezelfde functie voor verschillende marktdeelnemers tweemaal zijn geteld en dat de verminderingscoëfficiënt is vastgesteld aan de hand van de door de lidstaten meegedeelde cijfers, verminderd met de door de Commissie geraamde dubbeltellingen.

30 Daaruit volgt, dat de door de marktdeelnemers aan de bevoegde autoriteiten meegedeelde gegevens in de loop van de procedure meermaals kunnen worden gewijzigd alvorens de verminderingscoëfficiënt wordt vastgesteld, zonder dat de door de bevoegde autoriteiten of de Commissie aangebrachte wijzigingen aan de betrokken marktdeelnemers ter kennis worden gebracht.

31 Bijgevolg is de marktdeelnemer niet in staat om, hetzij op basis van de door hem aan de bevoegde nationale autoriteit meegedeelde cijfers, hetzij op basis van de bepalingen van verordening nr. 3190/93, de referentiehoeveelheid te bepalen waarop de verminderingscoëfficiënt van toepassing is.

32 Derhalve heeft het Gerecht in punt 41 van het bestreden arrest ten onrechte vastgesteld, dat verordening nr. 3190/93 „voor ieder van de betrokken marktdeelnemers aan[geeft], dat de hoeveelheid bananen die hij in het kader van het tariefcontingent voor het jaar 1994 mag invoeren, kan worden bepaald door op zijn referentiehoeveelheid een uniforme verminderingscoëfficiënt toe te passen" en dat zij tot onmiddellijk en rechtstreeks gevolg heeft, dat „iedere marktdeelnemer in staat wordt gesteld, de definitieve hoeveelheid die hem individueel zal worden toegewezen, te bepalen door de verminderingscoëfficiënt toe te passen op de referentiehoeveelheid die hem reeds is toegewezen".

33 In punt 40 van het bestreden arrest heeft het Gerecht vastgesteld, dat de situatie van Comafrica en Dole analoog is aan die van de verzoeker in de zaak Weddel/Commissie, reeds aangehaald, en in punt 41 heeft het daaruit geconcludeerd, dat verordening nr. 3190/93 moest worden beschouwd als een bundel individuele beschikkingen waarbij in feite aan iedere marktdeelnemer precies wordt meegedeeld, welke hoeveelheid hij in 1994 zal mogen invoeren.

34 Er zij aan herinnerd, dat het Hof in punt 20 van het arrest Weddel/Commissie, reeds aangehaald, heeft geconstateerd, dat verordening (EEG) nr. 2806/87 van de Commissie van 18 september 1987 betreffende de afgifte van invoercertificaten voor vers, gekoeld of bevroren rundvlees van hoge kwaliteit (PB L 268, blz. 59), is vastgesteld gezien de hoeveelheden rundvlees waarvoor in de eerste tien dagen van september 1987 individuele aanvragen voor invoercertificaten waren ingediend.

35 Bij de vaststelling van verordening nr. 2806/87 had de Commissie gebruik gemaakt van de mogelijkheid geboden door artikel 15, lid 6, sub d, van verordening (EEG) nr. 2377/80 van 4 september 1980 houdende bijzondere bepalingen voor de toepassing van het stelsel van invoer- en uitvoercertificaten in de sector rundvlees (PB L 241, blz. 5), zoals ingevoegd bij verordening (EEG) nr. 3578/82 van de Commissie van 23 december 1982 (PB L 373, blz. 59). Volgens deze bepaling beslist de Commissie in welke mate gevolg kan worden gegeven aan de aanvragen om certificaten, en stelt zij een uniform percentage vast waarmee de aangevraagde hoeveelheden worden verminderd indien de hoeveelheden waarvoor certificaten zijn aangevraagd, groter zijn dan de beschikbare hoeveelheden.

36 Daaruit volgt dat, gelijk de advocaat-generaal in punt 53 van zijn conclusie heeft opgemerkt, de rol van de bevoegde autoriteiten van de lidstaten zich in de zaak Weddel/Commissie beperkte tot de afgifte van de invoercertificaten, waarbij aan de hand van de verordening van de Commissie alleen een eenvoudige vermenigvuldiging werd uitgevoerd, die elke marktdeelnemer ook in staat was zelf te verrichten.

37 Uit de punten 20 tot en met 31 van dit arrest blijkt evenwel, dat de marktdeelnemer vóór de vaststelling van verordening nr. 3190/93 geen referentiehoeveelheid had verkregen en evenmin in staat was door gewone vermenigvuldiging van een hem bekende hoeveelheid met de bij die verordening vastgestelde verminderingscoëfficiënt de definitieve hoeveelheid te bepalen die hij in 1994 zou mogen invoeren.

38 In punt 41 van het bestreden arrest heeft het Gerecht dus ten onrechte met een beroep op het reeds aangehaalde arrest Weddel/Commissie geoordeeld, dat verordening nr. 3190/93 moest worden beschouwd als een bundel individuele beschikkingen waarbij in feite aan iedere marktdeelnemer precies wordt meegedeeld, welke hoeveelheid hij in 1994 zal mogen invoeren.

39 Met betrekking tot de rechtspraak van het Hof die Comafrica en Dole hebben aangevoerd tot staving van hun stelling, dat zij door verordening nr. 3190/93 individueel worden geraakt, dient te worden vastgesteld dat die rechtspraak, gelijk de advocaat-generaal in de punten 67 tot en met 71 van zijn conclusie heeft opgemerkt, betrekking heeft op andere situaties dan die waarover het in de onderhavige zaak gaat.

40 Aangaande het door Comafrica en Dole aangevoerde middel, dat indien hun het recht wordt ontzegd voor het Gerecht tegen verordening nr. 3190/93 op te komen, zij over geen enkele effectieve beroepsweg beschikken om maatregelen aan te vechten die hun rechten aantasten, volstaat het ten slotte op te merken, zoals de advocaat-generaal in punt 82 van zijn conclusie heeft gedaan, dat een marktdeelnemer die zijn rechten geschaad acht bij de toewijzing van zijn referentie-

hoeveelheid, voor een nationale rechterlijke instantie een beroep kan instellen tegen de handeling waarbij de bevoegde autoriteiten van de betrokken lidstaat krachtens artikel 6, tweede alinea, van verordening nr. 1442/93 de hem toekende hoeveelheid hebben vastgesteld. Niets staat eraan in de weg, dat de betrokken marktdeelnemer in het kader van die procedure de geldigheid betwist van de gemeenschapsverordening waarop die handeling is gebaseerd.

41 Uit het voorgaande volgt, dat het bestreden arrest moet worden vernietigd.

42 Ingevolge artikel 54, eerste alinea, tweede volzin, van 's Hofs Statuut-EG kan het Hof in geval van vernietiging van de beslissing van het Gerecht, zelf de zaak afdoen wanneer deze in staat van wijzen is. Het Hof is van oordeel, dat dit in casu het geval is.

43 Dienaangaande kan worden volstaan met de vaststelling, dat het door Comafrica en Dole ingestelde beroep tot nietigverklaring van verordening nr. 3190/93 niet-ontvankelijk moet worden verklaard.

Kosten

44 Volgens artikel 122, vierde alinea, van zijn Reglement voor de procesvoering kan het Hof in geval van gegrondheid van hogere voorziening ingesteld door een lidstaat of een instelling die in de zaak voor het Gerecht niet is tussengekomen, de kosten over de partijen verdelen of de rekwirante die in het gelijk is gesteld, verwijzen in de kosten die een verliezende partij wegens de hogere voorziening heeft gemaakt. In casu dient elke partij in haar eigen kosten te dragen.

HET HOF VAN JUSTITIE (Zesde kamer),

rechtdoende:

1) Vernietigt het arrest van het Gerecht van eerste aanleg van 11 december 1996, Comafrica en Dole Fresh Fruit Europe/Commissie (T-70/94).

2) Verklaart het door Comafrica SpA en Dole Fresh Fruit Europe Ltd & Co. ingestelde beroep tot nietigverklaring niet-ontvankelijk.

3) Verstaat dat elke partij haar eigen kosten zal dragen.

Kapteyn Mancini Murray

Ragnemalm Ioannou

Uitgesproken ter openbare terechtzitting te Luxemburg op 21 januari 1999.

De griffier

R. Grass

De president van de Zesde kamer

P. J. G. Kapteyn